

Hồi 83

Không Động Tứ Phương Tìm Cừ

ự việc xảy ra quá đột ngột, không một ai có thể phòng bị được

Cừ Thiên Hiệp bước nhanh đến bên lão bà cúi đầu quan sát thì thấy bà ta đã tắt thở tự bao giờ, thân mình gầy guộc nằm ngửa trên đất, mặt ngẩn nhìn trời, đôi mắt mở trừng trừng, ba mũi tiêu đồng cắm theo hình tam giác, từ sau lưng xuyên qua ngực, bày ra ba lỗ sâu hoắm, dòng máu hầu như khô cạn sôi lên có bọt, phun bắn tứ tung như tràng mưa máu, nhuộm đỏ cả bãi hoang.

Ba mũi tiêu đồng phóng ra, không gây tiếng động, không phải từ ống đồng thổi tới, hay tiếng vút của cung nỏ, chứng tỏ hung thủ đã dùng tay ném mạnh.

Nếu dùng thủ pháp, ném một lượt ba mũi tiêu, sát hại được một người như thế, tất phải là tay siêu việt, đạo lực kinh người.

Cừ Thiên Hiệp cả giận tím mặt nháy phắt vào chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, và buột miệng rống lên như hổ đói:

- Người là hạng người gì ? Tại sao ném ám khí hại người sau lưng ?

Chàng rống lên cực to, làm rung động cả đồng hoang cỏ dại, nhưng bốn bề vẫn vắng lặng như mặt nước hồ thu ngay chỗ phát ra ba mũi tiêu đồng, cũng không có điềm động tĩnh nhẹ nào.

Ngay lúc ấy, chàng chợt trông thấy cách đấy chừng hai mươi trượng, có một bóng thâm màu nâu, chạy nhanh như mũi tên lao vút về hướng Tây Bắc.

Cừ Thiên Hiệp giận như điên dại, nhắc mình lên cao, uốn lưng biến ra chiêu "trường hồng quân nhựt" người như chiếc vòng cầu năm sắc, lượn nhanh dưới ánh mặt trời, đuổi theo chiếc bóng nâu thâm như gió bão.

Nhưng chiếc bóng màu nâu ấy, khinh công đến độ tuyệt trần, lướt như bạch hạc hạ nhận. Cừ Thiên Hiệp trước vẫn như sau, vẫn cách chiếc bóng lạ hơn hai mươi trượng.

Cừ Thiên Hiệp khí giận bốc lên mặt vội đề thêm nội lực, trở thuật khinh công tuyệt đỉnh đuổi theo. Trải qua đường trường khúc khuỷu triền núi ngoằn ngoèo, phút chốc đã đến cụm rừng tòng dày mật, chiếc bóng xám nâu đã biến vào cánh rừng dày mất dạng.

Cừ Thiên Hiệp chạy tìm trong giây phút, vẫn không trông thấy dáng người lạ ở đâu đâu. Chẳng mấy khắc, chàng đã đi đến đường cái quan.

Trên đường cái quan người qua kẻ lại không ít chàng sợ người dị nghị, nên vội thâm cước bộ, bước lần theo khách bộ hành, và hỏi thăm đường, mới rõ đây là lối vào thị trấn Qua Dương.

Qua Dương là một thị trấn nhỏ nhưng phong cảnh thật cẩm tú, phố xá đầy đầy khách thương tới tấp, thật là một nơi phồn hoa đô hội, náo nhiệt lạ thường.

Cừu Thiên Hiệp buồn bã lần đi như Bao Công tìm án, thơ thẩn chẳng bao lâu đã vào giữa Qua Dương trấn, chàng lại cảm thấy uể oải bần thần không muốn đi đâu.

Nhân tiện bên vỉa hè phố, có tòa cao lâu rất khang trang đẹp đẽ, chàng bèn đi thẳng lên lầu, tìm một cái bàn trong góc gần bệ cửa song, để dễ nhìn khách qua đường, sau khi ngồi chàng gọi tửu bảo mang ra bốn đĩa thức ăn, hai bầu rượu nóng, ngồi uống giải khuây.

Tục ngữ có câu:

Dục phá sầu thành tu dụng tửu

Tửu nhập sầu trường, sầu tiện sầu.

Tửu nhập sầu trường, hóa tác tương tự lệ.

Tạm dịch:

Muốn phá thành sầu, ta mượn rượu

Rượu vào gan ruột, sầu vẫn sầu ...

Rượu vào gan ruột, lệ tràn tương tự

Cừu Thiên Hiệp hứng chí, uống một hơi ba chén rượu, chất men nồng chạy khắp châu thân lại khơi dậy bao nhiêu sự việc hiện tại và tương lai, đua nhau nhảy múa trước mắt.

Dĩ vãng mang trong mình một thân thế mơ hồ Hiện tại, cơn phong ba bão táp đã bủa đầy khắp võ lâm, nguy cơ quần nặng, ác khí trùng trùng.

Còn tương lai, chàng lại nghĩ đến Hồng hoa lệnh chủ Nhan Như Ngọc, bây giờ không biết nàng ở đâu ? An nguy thế nào, chàng lại cảm thấy dường như có một điềm chẳng lành xảy ra cho nàng.

Chàng cảm biết tánh tình của Nhan Như Ngọc rất nông nổi, mà Huyết Quang giáo chủ thôi mệnh diêm la Dị Đại Cương lại nóng nảy, thô bạo, nham độc, không biết chừng giờ phút này nàng đã bị Dị Đại Cương sát hại cũng nên.

Chỉ vì một lý do rất dễ hiểu "Dị Đại Cường" đã khai đường yết tổ bày ra cuộc hôn lễ bất đắc dĩ buộc ép Nhan Như Ngọc. Song nàng vốn tánh ương ngạnh, lại bất đồng ý về việc hôn nhân. Dị Đại Cường há chiều theo ý nàng và nhượng bộ hay sao ?

Nếu không có việc gì xảy ra, tại sao nàng lại phái lão bà đem đến cho ta một "khẩn tin". 'Trong tín miệng ấy nói: "Hãy bảo trọng lấy thân" là nghĩa lý gì ? Hay là ý nghĩa "sinh ly tử biệt" của kẻ đã tuyệt tình ?

Cừu Thiên Hiệp càng nghĩ càng đau khổ, càng khổ sở chàng càng uống nhiều rượu, cạn ly này rót ly khác, chàng mượn rượu giải sầu.

Nếu biết rằng: "Bệnh giả chữa bằng liều thuốc vui. Thật sâu dùng rượu khó nguôi".

Cừu Thiên Hiệp đã có bảy phần say, ba phần tỉnh, rượu nồng thấy lạt, cứ rót mãi, hết ly này sang ly khác, dần dần chàng cảm thấy đầu nặng hơn chân, toàn thân nóng bỏng lên.

Ngay lúc ấy ... Tiếng chân người dầm mạnh lên lầu, khi đến nơi mới nhận rõ là bốn quái nhân y phục màu tro.

Bốn quái nhân, khoác áo ngắn tay màu tro, mỗi người mặt mày mét xanh, ốm như khúc cây khô.

Điều đáng chú ý là tên cầm bốn cây phướng theo loại "Chiêu hồn phan" của đạo sĩ, mỗi cây phướng dài độ bảy thước. cán phướng làm bằng đồng đen, to bằng bắp tay người, cánh phướng làm bằng tơ lẩn gai hai bên có thêu bóng hường, bông vàng trông chói mắt. bốn quái nhân này, dáng đi cũng khác hơn mọi người, lúc bước lên thang, giẫm mạnh từng nấc thang một, cố ý gây tiếng động ầm ỉ, để biểu dương nội lực cao cường.

Cừu Thiên Hiệp thấy thế, cau đôi mày tím, chép miệng nói thầm:

- "Ủa ! Cũng là đoàn người lang thang đấy, nhất lộ giang hồ !"

Chàng vừa nghĩ đến đây, lại thấy bốn tên quái khách cầm phướng, chọn một cái bàn "bát tiên" ngồi quây quần xuống, vừa ngồi đã gọi tửu bảo mang rượu thịt liền miệng, tựa hồ như đã nhịn đói cả ngày.

Tuy bốn người đều ngồi xuống ghế, nhưng trên tay vẫn giữ chặt cây "chiêu hồn phan" vào lòng.

Chẳng mấy phút, bọn tửu bảo đã bày trên bàn một mâm thức ăn bốc khói, kèm theo bốn bầu rượu thơm nồng, nhưng cả bốn người vẫn không rời cây "Chiêu hồn phan" mỗi tên đều tựa thân phướng lên vai, hai tay cầm chén, đưa ăn uống.

Một tên có chòm râu cầm, quặp vào cổ như râu dê có vẻ luống tuổi nhất trong bọn bốn người, hấn vừa ăn vừa nói:

- Này ba vị lão đệ, chúng ta đi thêm hai ngày nữa là đến ranh giới tỉnh Hoàn Giang không biết chừng "Thằng bé hung thủ" ở lẫn quần vùng Sào Hồ chúng ta nên lưu ý cẩn thận đôi chút, để khỏi tốn công lặn lội.

Một tên trẻ nhất bọn phá lên cười ha hả nói:

- Lão đại ! Có gì đâu mà phải lưu ý và cẩn thận ? Đại ca thực khéo lo đời ! Từ ngày tiểu đệ với đại ca xuất đạo đến nay, đại ca chưa từng làm một việc hàm hồ nhỏ nhặt nào, vì cố gì hôm nay lại nói thế ? Hay là đại ca nghe lời chỉ dạy của chuồng môn chúng ta.

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt bảo rái khê:

- Tiểu đệ hãy cẩn thận lời nói, thành công không dễ lắm đâu, người nên nghĩ bốn chữ Thiên hạ đệ nhất ... là không phải hạng thường đâu nhé !

Cừ Thiên Hiệp không để tâm nghe ngóng nhưng bốn chữ Thiên hạ đệ nhất lọt vào tai khiến chàng giật mình, giả bộ đưa mắt nhìn rượu cải, nhưng tia mắt không rời bọn chúng, đồng thời để tâm nghe ngóng tiếp.

Gã trẻ tuổi tỏ vẻ không hài lòng, mỉm cười đáp:

- Lão đại ! Chớ nên khen dồi chí khí của người mà đàn áp oai phong của mình

Một gã trung niên có nốt ruồi hồng bên má, vội cất tiếng nói chen vào:

- Tứ đệ nói chí lý đấy ! Sá gì một tên hung thủ tuổi đôi mươi, nếu ta chịu nhọc suy nghĩ, với mớ tuổi đó, dù cho có luyện tập thế nào chẳng nữa, trình độ bất quá vượt đến hai mươi năm tu tập là cùng, ta không tin những lời đồn đãi tưởng tượng, hấn chẳng có lợi hại bao nhiêu đâu !

Tên tuổi trẻ thấy có người bênh vực cái lý luận của mình, bèn rướn cổ nói tiếp:

- Đúng đấy ! Vật mang từ Đông sang Tây thì mất ít đi, lời nói mang từ Nam sang Bắc lại nhiều hơn, lạ gì những lời bịa đặt hoang đường, mà đề cao địch thủ !

Lão đại râu dê nghiêm sắc mặt, trầm giọng nói như quát:

- Các người nói hoàn toàn sai, lại cường lý không chịu nhận sự thật, các người hãy nghĩ xem "Kim đầu" của chúng ta bị người đánh cắp, chúng ta không tìm thấy vết nào chỉ có trông mỗi đoán bóng, bằng công lực của hung thủ, tất cả bốn người chúng ta hợp lại e khó sánh kịp !

Cừ Thiên Hiệp nghe qua nhú mày nghĩ ngợi, lại không hiểu ý bọn chúng nói với nhau những gì.

Đột nhiên, phía dưới lầu đi lên lên một người mặt mày rất quái dị, mình khoác y phục toàn trắng, quả là một quái nhân.

Cừ Thiên Hiệp nhận biết ngay người này nên lấy làm ngạc nhiên không ít.

Nguyên người vừa lên lầu, vốn không ai khác lạ mà chính là "Lao Sơn nhị quỷ" một tên quỷ lão nhị "Điếu tử quỷ"

Lúc Điếu tử quỷ đến Phi Lai Phong, Phi Lai sơn trang, lấy quyển "Thiết thư" trao Vạn lý truy phong Nhiệm Tử Huệ đổi lấy Cừu Thiên Hiệp.

Liền khi đó, Cừu Thiên Hiệp lại lắng tai chờ nghe ngóng tiếp.

Điếu tử quỷ bệ vệ nghênh ngang trên lầu, song chẳng nhìn thấy Cừu Thiên Hiệp, hấn đi ngang lại bàn của bốn tên quái nhân cầm "chiêu hồn phan" bằng giọng nghiêm nghị lạnh lùng nhìn bốn quái nhân bảo khẽ:

- Này bốn vị ! Vâng mệnh giáo chủ, dạy tại hạ nhấn bảo các vị, đa tạ bốn vị hộ tống tại hạ từ Không Động sơn đến đây, hiện tại đã đủ lắm rồi, các vị hãy trở về cho sớm !

Nguyên bốn tên quái nhân đó là cao thủ trong Cửu đại môn phái, các giới võ lâm đều biết là "Không Động tứ phan".

Không Động tứ phan nghe "Điếu tử quỷ" nói, tất cả đều xám mặt, đồng chống càn phan đứng dậy một lượt giương tám tròng mắt bạc nhìn Điếu tử quỷ quát

- Người là người gì ?

Điếu tử quỷ nhếch môi cười bí hiểm, nói:

- Tại hạ được người gọi là Điếu tử quỷ, Huyết Quang giáo tổng đà thủ hạ !

Bốn tên "Tứ phan Không Động" ngạc nhiên kêu:

- Huyết ... Quang.. giáo !

Vừa kêu lên, bọn chúng đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ kinh dị vô cùng, tương tự như chuyện quá bất ngờ không thể tin tưởng được.

Một khắc sau.

Không động tứ phan lão đại nhíu đôi mày rậm trầm giọng hỏi:

- Nếu là Huyết quan giáo, ta hỏi người thiên hạ đệ nhất kiếm có phải là môn nhân của Huyết Quang giáo các người không ...

Điếu tử quỷ không để Tứ phan lão đại nói hết lời, vội nhấc gương nhật nguyệt, cất giọng âm ma thâm trầm:

- Phải đấy ! Thiên hạ đệ nhất kiếm là người của bản giáo, được phong là "Thiên hạ Đô tuần xứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy" chỉ dưới quyền giáo chủ thôi, thậm chí phó giáo chủ danh vị rất cao tột, người đã thành hôn với nhân vật thứ ba trong thiên hạ trần đời mà chỉ ngang hàng với y thôi.

Cửu Thiên Hiệp nghe qua rúng động cả tâm can chàng chưa kịp suy nghĩ đã nghe Điếu tử quỷ giở giọng âm ma cười hô hố, cất tiếng nói oang oang:

- Tại hạ đã nói hết rồi đấy, như thế là đủ ... xin cáo từ các vị được rồi chứ ?

Nói xong hắn quay mình, thông thả lần bước xuống lầu giả bộ như trốn chạy.

Nhanh như chớp, bốn lão "Không Động tứ phan" cử tràng phan chặn ngay lối đi, đồng thanh quát như sấm động:

- Khoan đi đã !

Vừa hét dứt, bốn tên Không Động tràn mình tới trước chắn ngang lối đi.

Điếu tử quỷ bĩu môi cười hèn hếch, không chút sợ hãi, lạnh lùng hỏi:

- Người đối đãi với ta như thế sao ?

Không Động tứ phan lão đại lay mạnh cành Phan chiêu hồn, tỏa ra đạo kinh phong tỏa một vùng cả trượng vuông, nặng giọng gầm to:

- Không phải thế ?

Điếu tử quỷ ngang nhiên nheo mắt hỏi:

- Chứ người ngăn đường cản lối tại hạ để làm gì ?

- Người phải nộp cho ta một người ?

Điếu tử quỷ nhăn nhó hỏi lại:

- Nộp người ? Mà nộp ai chứ ?

Không Động tứ phan lão đại trầm giọng quát to như sấm nổ:

- Giao cái người mà ccác người xưng là thiên hạ đệ nhất kiếm ... Cửu Thiên Hiệp ?
Hãy đem Cửu Thiên Hiệp nộp cho gia gia ngay !

Cửu Thiên Hiệp nghe qua giận run lên, hai tay nắm chặt, cử thế toan tấn công, nhưng chàng cố gượng nhịn nhục, hầu chờ xem "Điếu tử quỷ" sá đối phó cách nào với Không Động tứ phan.

Lại nghe Điếu tử quỷ phá lên cười hăng hắc giọng cười âm trầm đầy khinh mạn, hàm chứa sự bất mãn đến cùng cực, hắn vừa cười vừa bước đến gần Không Động tứ phan bằng giọng nói mỉa mai gần như gây sự:

- Đâu có dễ như các người mơ, các người có tổ mặt khảm vàng, cũng khó mà báỉ kiến Tổng tuần sứ của bốn giáo được, riêng gặp được Điếu tử quỷ ta cũng là sự hân hạnh cho các người lắm đấy ! Chớ cầu vọng vô ích !

Không Động tứ phan lão đại lại trề môi bảo:

- Hừ ! Người sánh hắn như Hoàng đế phải không ?

- Không phải ?

- Là vương hầu tể tướng ?
- Cũng không phải:
- Chứ muốn gặp hấn phải làm thế nào ?

Điếu tử quỷ gật đầu lia lịa, nói:

- Người hỏi câu này hợp ý đấy: Nếu các người có đủ can trường đảm lược, hùng tâm bằng quả "đấu", hào khí cao ngàn trượng, tự nhiên các người gặp mặt không khó lắm ... Ngày mừng hai tháng hai tại Hắc Ngục cốc là Cơ hội duy nhất, người hãy đến đấy mà động thủ với nhau trừ cơ hội này ra, chỉ sợ. hi. hi ha ... ha !

Giọng cười của Điếu tử quỷ đượm giọng âm ma lạnh lẽo nghe chứa sự khinh mạn vô cùng

Không Động tứ phan lão nhị rống lên như hổ:

- Chỉ sợ thế nào ?

Điếu tử quỷ cười hề hề đáp nhanh:

- Chi sợ hà hà ! Muốn bá kiến Huyết Quang giáo Thiên hạ đô tuần sứ, Ngũ lộ tổng chỉ huy chỉ sợ không còn cơ hội nào khác !

Không Động tứ phan lão tứ rống lên liên hồi, bảo:

- Hay nhỉ ! Khéo tô ngọc dát vàng, hấn bất quá là một tên tà ma ngoại đạo, một tên hàng chó, chứ cao trọng gì ... mà khoác láo khoe khoang !

Không Động tứ phan lão tam tiện dịp cả mắng:

- Thậm chí đến tên Dị Đại Cương cũng là phường tiểu tốt !

Cửu Thiên Hiệp giận sôi lên, tai bùng mắt loạn, ly rượu trong tay chàng bị ấn sâu lún xuống mặt bàn vẫn không hay biết gì cả.

Điếu tử quỷ vẫn không tỏ vẻ giận dữ gương mặt âm ma lại hiện lên đầy hân hoan đắc ý trầm giọng nói:

- Đừng nhục mạ sớm thế ! Các người hãy dành những lời này đến Hắc Ngục cốc mừng hai tháng hai hãy nói chẳng muộn ... ha.. ha. ha.

Vừa nói dứt, hấn ngang nhiên như người vô sự đưa tay gạt bốn cành phan, toan bước xuống lầu.

- Khoan đi đã !

Bốn tên Không Động phan đồng hét to như sấm nổ, nhanh như chớp phan giao động mạnh bốn người đã tủa ra bày hàng chữ nhất dàn ngay cửa thang lầu.

Điếu tử quỷ vỗ tay reo lên:

- Hay lắm, hay lắm ! Muốn động thủ sao ?

Vừa nói, hấn lại lấy tay chỉ về hướng Bắc ngoài trấn Qua Dương, trầm giọng bảo:

- Hồng Yển nham ngoài thành Qua Dương, bản nhân sẽ đợi các người !

Không Động tứ phan lão đại, lắc nhanh thân mình, đưa tay chỉ vào mặt Điều tử quỷ quát cực to:

- Tứ phan Không Động chẳng muốn động thủ với một tên vô danh tiểu tốt như người dâu !

Điều tử quỷ giận căm căm, vươn tay chỉ vào mặt Không Động tứ phan lão đại nạt to:

- Hay cho loài trùng lớn mặt ! Dám khi dễ bốn nhân !

Không Động tứ phan lão đại bĩu môi khinh bỉ, bằng giọng âm trầm nói tiếp:

- Hay nhỉ ! Lão hủ nhờ người nói lại với tên Cừ Thiên Hiệp bảo hấn hãy mau mau mang chiếc "Kim đầu" hoàn trả lại cho bốn môn, bằng trái lại, hấn hãy dọn mình chờ thọ tử ... Tứ phan sẽ vẫy phượng chiêu hồn tể độ ... !

Điều tử quỷ tấ lưỡi, lắc đầu, toan cất tiếng trả lời ...

Đột nhiên, một bóng trắng sà tới rất nhanh không gây ra tiếng động nhẹ.

Nguyên Cừ Thiên Hiệp không thể nhẫn nại được bèn lắc mình nhảy xen vào giữa Không Động tứ phan và Điều tử quỷ, nhướn mày trợn mắt nhìn cả năm hét lớn:

- Nơi đây là chỗ buôn bán, không được ồn ào ! Đi mau !

Vừa nói dứt, tay hữu chỉ thang lâu, tay tả chỉ vào cả bọn năm người, thần sắc uy uy lâm liệt.

Không Động tứ phan và Điều tử quỷ, cả năm người trở mắt kinh ngạc Chỉ vì, song phương đang tuốt đao tương nỗ, ý muốn động thủ đột nhiên có người nhúng tay vào, lại thêm chiêu "Lôi hành cừ chuyển" của Thiên Hiệp nhanh một cách thần tốc, tựa hồ như không rõ Thiên Hiệp từ dưới đất chui lên, hay trên trời hiện xuống.

Điều tử quỷ thấy công lực Thiên Hiệp kỳ tuyệt nên lấy làm ái ngại, chỉ vì hấn là một tay lịch lãm giang hồ, gian manh cốt khí, vừa thấy Thiên Hiệp hiện ra, đã thừa cơ lùi ra sau một bước, mỉm cười nham hiểm, chờ đón bọn "Không Động tứ phan" ra tay trước, thực đúng với dự liệu của hấn.

Không động tứ phan tự thị mình là "danh môn chánh phái" bèn cao giọng quát to:

- Người là ai ? Tại sao dám nhúng tay vào việc này, người tự lượng đảm đương được chứ ?

Cừ Thiên Hiệp phá lên cười ha hả, bằng giọng nói oang oang khinh thị quát to:

- Hừ ! Dù công việc tài trời đi nữa.. Tại hạ cũng thừa sức đảm đương !

Điều tử quỷ kêu lên một tiếng. Y bước lên tới trước, giương đôi mắt cú nhìn Thiên Hiệp dịu giọng:

- Các hạ là ai ?

Cửu Thiên Hiệp thấy hấn có thân hình quái gở, lại thêm khoác lác khoe khoang, nên đã có bảy phần không vừa ý, lại nghe "Điều tử quỷ" hỏi, khiến chàng nổi dóa, lắc mình biến ra chiêu "Lôi hành cửu chuyển" lướt đến bên mình Điều tử quỷ, thuận tay chàng chop mạnh cánh tay gầy của hấn, thế mạnh như khóa sắt xích đồng, Điều tử quỷ không tài nào vùng vẫy được.

Điều tử quỷ là một tay nội lực khá cao đẳng liệt vào hàng cao thủ nhân vật, nhưng đứng trong giới võ lâm giang hồ, hấn thuộc vào hạng bất lương ác độc, một nhân vật khát máu tuyệt vời.. nhưng lúc bấy giờ, sự việc xảy ra quá đột ngột, nháy mắt không kịp, thì thủ thế làm sao ? Nên vô tình chàng xách bổng lên như đứa bé lên ba. Ngồi đại huyết bị phong bế, khiến hấn mất hồn mất vía, xuất hạn dầm mình.

Bốn tên Không Động tứ phan thất kinh, mỗi tên đều vận nội lực phòng thân, nắm chặt cây phướng chiêu hồn, thủ thế dự bị

Cửu Thiên Hiệp bóp mạnh đại huyết Điều tử quỷ vừa nhoẻn miệng cười hỏi:

- Tử quỷ ! Người đã quên ta rồi ư ?

Điều tử quỷ nhấppnháy đôi mi, cất tiếng rống lên thảm liệt, gương mặt đã kỳ hình quái trạng lại nhăn nhó thực khó coi, hấn gượng gạo nói run run:

- Chưa biết ... không nhận rõ là ai ... ?

Cửu Thiên Hiệp nhếch môi cười nhạt, bảo:

- Thật là quỷ u mê ! Người là đại đầu mục Huyết Quang giáo lại không nhận biết "thiên hạ đô tuần sứ Ngũ lộ tổng chỉ huy" hay sao ? Chẳng sợ người ta cười thúi mũi à ?

Lời nói vừa thốt ra, chẳng khác tiếng "sét" giữa cơn mưa, khiến mọi người đều kinh hoàng biến sắc.

Không Động tứ phan mặt mày tái xám, giương tám tròng xoe nhìn Thiên Hiệp không chớp, ngơ ngẩn đến xuất thần.

Điều tử quỷ kinh hoảng đến cùng tột, hấn kêu la thảm thiết nhiều hơn trước, vừa lặp bập nói:

- Người ... thiếu hiệp ... người ...

Cửu Thiên Hiệp không chú ý đến Điều tử quỷ, chàng quắc mắt nhìn Không Động tứ phan trầm giọng nói:

- Các người là nhân vật trong Cửu đại môn phái mở miệng phải lựa lời, chứ tại sao mắng lén sau lưng người, như phường u mê hạ tiện vậy !

Điều tử quỷ thống khổ không ít, mồ hôi rịn ra trước trán, lấm tẩm như hạt ngô, hai hàm răng đánh lập cập, chứng tỏ hấn không chịu nổi cơn đau.

Nguyên Cừu Thiên Hiệp không lưu ý đến hấn, cho nên miệng phát ra lời phẫn hận, thuận tay bóp mạnh vào đại huyệt Điều tử quỷ mà không hề hay biết.

Cừu Thiên Hiệp thấy bốn tên Không Động phái thờ thần như kẻ mất hồn, bèn cặp nách Điều tử quỷ bước lần xuống cầu thang, đồng thời kêu to:

- Đi ... đi chứ !

Bốn tên Không Động tứ phan nhận không ra thân phận gã thiếu niên áo trắng này, nên trong nhất thời hai chân cuống tê lên không cử động được.

Bốn người đồng nghĩ ngợi:

"Nếu bảo gã thiếu niên áo trắng này là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp, mà Cừu Thiên Hiệp lại là nhân vật cao trọng của Huyết Quang giáo, thì tại sao hấn cư xử với Điều tử quỷ rất khắc nghiệt, đầy vẻ oán hận.

Tại sao Điều tử quỷ lại không nhận biết hấn ?

Nếu bảo hấn không phải là Thiên hạ đệ nhất kiếm Cừu Thiên Hiệp ! Xem qua công lực, nghĩa khí của hấn rất cao thâm. Nhưng nếu hấn không phải Cừu Thiên Hiệp thì hấn là ai ?".

Cừu Thiên Hiệp trông thấy cả bốn tên Không Động đứng trơ như khúc gỗ, bèn lên tiếng thúc giục:

- Các người ... chẳng đi à ?

Không Động tứ phan lão đại, không nhẫn nại được bèn cất tiếng hỏi:

- Các hạ, thật ra các hạ là ai ?

Cừu Thiên Hiệp đồng dục quát to:

- Ta là người mà các vị muốn tìm đấy ?

Không Động tứ phan lão đại thối lui ra nửa bước. lặc giọng hỏi vặn lại:

- Vậy các hạ chính là Cừu Thiên Hiệp ư ?

Cừu Thiên Hiệp mỉm cười gật đầu:

- Chính là tại hạ !

Không Động tứ phan lão đại tỏ vẻ ngờ vực hỏi:

- Thật vậy sao ?

Cừu Thiên Hiệp phá lên cười ha hả đồng dục đáp:

- Chứ người tưởng giả à ? Kẻ đại trượng phu đi không đổi danh ngồi không đổi họ, tại hạ chính là Thiên hạ đệ nhất kiếm thủ Cừu Thiên Hiệp đây.

Bốn tên Không Động đưa mắt nhìn nhau tỏ vẻ chưa tin là thật.

Cửu Thiên Hiệp tay hữu vẫn còn kẹp chặt hông Điều tử quỷ, thuận chiều chàng chìa tay hữu vào túi Điều tử quỷ lấy ra hai đỉnh bạc, ném vào tên chưởng quỹ đứng gần bên buột miệng gọi to:

- Chưởng quỹ ! Hãy lấy tiền trà rượu ! Liệt vị hãy tránh ra mau !

Vừa nói, vừa khoát tay nhẹ ra hiệu cho nhiều người đứng xem dang ra rồi bước chậm rãi đi lần xuống lầu.

Điều tử quỷ kêu lên thống khổ:

- Người muốn đưa chúng ta đi đâu ?

Cửu Thiên Hiệp nhìn thấy Điều tử quỷ nhăn nhó. khóc chẳng ra nước mắt, nên thẳng tay ném hấn vào góc phòng, đồng thời quát to:

- Hồng Yến nham ! Chẳng phải là nơi người ước hẹn đó ư !

Nói dứt chàng đã bước xuống đến giữa khánh sảnh.

Bốn tên Không Động tứ phan lấy làm ngạc nhiên kinh dị.

Nguyên chúng hiểu lầm câu nói của Cửu Thiên Hiệp, tưởng đâu chàng và Điều tử quỷ bày trò đùa nhau, gạt chúng lọt vào âm mưu của Huyết quang giáo.

Vì thế, bốn tên Không Động lấy mắt ra hiệu cho nhau, từ trên lầu nhảy vọt một loạt xuống đến cửa khách điểm. Cả bốn tên không hẹn mà đồng vươn bốn cây chiêu hồn phan án theo thế “Sa tăng đoạt hồn” chặn lối đi của Thiên Hiệp, đồng thời rống lên muốn vỡ điểm.

- Hay cho tiểu bối ! Người bước ra đây mà chịu chết !

- o O o -